

REFLECTIUNI ASUPRA NECESITĂȚII REGIEI PROPRII ÎN VALORIFICAREA VÂNATULUI DIN PĂDURILE FONDULUI BISERICESC

de Ing. I. VOLOȘCIUC

Îndată după războiul mondial din 1914 — 1918 se observă un reviriment puternic în favoarea formării unui curent prielnic cultivării și dezvoltării vânatului, aproape în toate țările în care climatul cultural a făcut din vânat și valorificarea lui un bun producător de venituri cu perspectivă de durată și de crescândă apreciere în largul intereselor publice.

Nu a fost de mirare deci, că și Țara Românească cu patrimoniul ei păduros pe deoparte și Delta Dunării pe de altă parte — două imense rezervoare pentru vânatul păros și aripat — nu a ezitat cu toate greutatele inerente unei administrațiuni încă neînchegate, să legifereze o nouă lege în materia vânătoarei, care cu toate că nu poate avea pretenția de a fi cea mai perfectă, totuși trece drept una din cele mai moderne.

Fondul Bisericesc ca cel mai mare proprietar de păduri în acest colț de țară, și cu un trecut onorabil în administrarea vânătoarei s'a îndrăgit cu ușurință în noua orânduire vânătoarească deși nu avea în program bine conturat în ce privește exploatarea vânătoarei.

Prefacerile sociale, economice și tehnico-silvice la care au fost supuse toate gospodăriile pădurărești, cereau imperios ca și esențiala latură a economiei vânatului, exploatarea vânătoarei să fie întemeiată pe baze noi pentru a garanta pe deoparte un randament maxim material și moral iar pe de altă parte pentru a nivela conflictul biologic între pădure și vânat — care întrevăzut de specialiști silvici și vânători trebuia odată fatal să ducă după o luptă mai lungă sau scurtă la sacrificarea unuia din acești componenți ai avuției noastre naționale.

Spre deosebire de administrația pădurilor statului care spre regretul nostru al silvicultorilor — din motive pe care spațiul acestui articol nu ne îngăduie a le înșira — nu a reușit să dețină în mâinele ei și conducerea destinului vânatului — Administrația Fon-

dului din Bucovina nu a înțeles să cedeze nimic din drepturile ei de mare proprietar, căci pregătită în mod pozitiv în ale vânătoarei — a urmat a aplica programul antebelic de valorificarea vânătoarei prin care dreptul de a vâna, parte se exercita de Administrația Fondului prin unitățile sale exterioare, iar parte se arenda vânătorilor cu reputație.

Această stare de lucruri a dăinuit până în anul 1935 care deși a constituit pentru Administrația Fondului un popas, totuși a avut binefăcătoare și certe urmări pentru economia de viitor a vânatului din pădurile Fondului Bisericesc.

Când în compartimentul forestier din viața economică a Țării — se cristaliza tot mai evident un nou curent de exploatarea, industrializarea și comercializarea produselor lemnoase atât pentru a naționaliza cât și pentru a standardiza această importantă ramură de producție națională — când deci regia proprie deveni o dogmă de organizație proprie națională, era de așteptat că problema vânătoarei din marile proprietăți forestiere ale Statului și celorlalte fundațiuni să nu rămână în laturea ei economică și sportivă pe de o parte nici o sinecură a unor privilegiați iar pe de altă parte nici un copil al nimănui.

La Fondul Bisericesc erau la această dată arendate cca. 28.000 ha. pe bază de contracte de lungă durată încheiate îndată după războiul mondial.

În acest areal arendat intrau unele din cele mai bune terenuri de vânătoare atât din punct de vedere al situației geografice cât și al stării vânatului, fapt care a avut drept urmare o intensă campanie din partea susținătorilor valorificării vânatului prin arendare — care prin încercări istovite căutau să demonstreze tocmai cu rodul Fondului că numai prin arendare se pot obține rezultate strălucite la valorificarea vânătoarei din pădurile acestei instituții.

Intensitatea exploatărilor forestiere în regie proprie atât sub raportul cantității cât și al sortimentelor impuse prin conjunctura pieței și puterea de producție a pădurilor Fondului, evident că atingeau — deși în măsură de tot redusă — interesele vânătoarești ale unor arendași, care neînțelegând rostul vremurilor nu numai că prilejuiau un conflict destul de grav între proprietar și arendaș dar puteau eclipsa și tradiționalele sentimente de camaraderie vânătoarească între vânător și silvicultor, sigur și dauna vânatului și a vânătoarei. Dar chiar dacă un arendaș ar fi de bună credință

el tot n'ar putea să vadă just problema vânătorească al marelui proprietar de păduri, fiindcă fauna pădurilor ca vieață nu poate fi înțeleasă și despărțită de mediul ei firesc și determinant care este pădurea și îngrijitorii ei.

Între pădure și vânat silvicultura modernă cunoaște o adversitate biologică care, nebăgată de seamă la timp oportun, poate să compromită fie vânatul, fie pădurea în cazul când se accentuează nesocotit unul în dauna celuilalt.

Or, tocmai silvicultura actuală a deslegat în mod fericit această problemă căci ea recunoscând în orice caz primatul pădurii, realizează totuși un echilibru armonic între aceste două componente vii ale naturei: pădurea și vânatul.

Fondul Bisericesc prin suprafața de pădure pe care o administrează, constituie nu numai o imensă proprietate comasată într-o singură regiune și sub un comandament unic, dar și o perfectă unitate gospodărească, o admirabilă rotunjire de teritorii de vânătoare cu toate elementele variate ale faunei, cu o organizație de control și execuție dotată cu pregătiri tehnico-silvice și vânătorești.

Când deci această suprafață de 237.000 ha este împânzită de cca. 500 organe silvice de teren și când deci la cca. 500 ha revine câte un slujbaş dintre mulți cu patimă înăscută de a ocroti și păzi vânatul care nu cedează dacă se lovesc de neajunsuri, de pericole, care rezistă mereu cu o inepuizabilă încredere în sine, cu un curaj și abnegație ce trebuie să ne stoarcă de multe ori admirația noastră, mai ales când ne gândim că atâtea acte de înaltă valoare etică în cele mai rare cazuri își pierd anonimatul lor, când acest splendid domeniu păduros este populat de prezent cu cca :

1.	250 cerbi	cu o val. comerc. de lei	10.000 buc.	=	2.500.000
2.	300 ciute	„ „ „ „ „ „	5.000 „	=	1.500.000
3.	10 urși	„ „ „ „ „ „	50.000 „	=	500.000
4.	600 căpriori	„ „ „ „ „ „	2.000 „	=	1.200.000
5.	900 căprioare	„ „ „ „ „ „	1.000 „	=	900.000
6.	150 cucoși de munte	„ „ „ „ „ „	2.000 „	=	300.000
7.	300 mistreți	„ „ „ „ „ „	1.000 „	=	300.000
8.	700 vulpi	„ „ „ „ „ „	1.000 „	=	700.000
9.	1500 epuri	„ „ „ „ „ „	70 „	=	108.000
10.	lupi, râși, jderi, nornițe				100.000

Total rotunjit : 8.000.000

care formează un important capital de bază și o cheazășie de mare dimensiune pentru viitor.

Când din acest stoc de vânat se pot împușca deocamdată anual numai:

15 cerbi de către oaspeți a 20.000 lei	300.000 lei
5 cerbi de către funcționarii merituoși în ale vânătoarei a 3.000 lei	15.000 „
20 ciute în vederea selecționării vânatului a 3.000 lei	60.000 „
30 căpriori de către oaspeți a 2.000 lei	60.000 „
30 căpriori pentru funcționari a 1.000 lei	30.000 „
50 căpriori în vederea selecționării a 1.000 lei	50.000 „
1 urs a 50.000 lei	50.000 „
10 cocoși de munte a 2.000 lei	20.000 „
8 cocoși de munte pentru funcționari a 1.000 lei	8.000 „
80 vulpi a 1.500 lei	120.000 „
500 epuri a 50 lei	25.000 „
25 mistreți a 2.000 lei	50.000 „

cu o valoare comercială totală de lei . . 788.000 lei

când deci acest capital viu dă o producție materială atât de mare și

când această rentă materială este dublată și de aportul moral ce-l aduce vânătoarea — acest inegalabil mijloc de atracție și propagandă — care ocaziona să ni se vadă munca și progresul nostru din cele mai îndepărtate funduri ale pădurilor noastre ca și minunatele frumuseți ale acestui colț de țară, problema vânătoarei dela Fondul Bisericesc avea o singură soluție — regia proprie.

Aceste considerente au impus atunci principiala trasare a economiei vânătoarei dela Fond în spre o administrare total independentă — care acuma în anul 1941 prin cuvântul hotărâtor al Eforiei dela Fond — se deplasează definitiv și integral în făgașul natural și fecund al regiei proprii.

Prin această hotărâre și acest sector de viață al Fondului Bisericesc este pe deplin limpezit și orientat și astfel administrarea pădurilor noastre atinge punctul culminant, căci gospodăria acestora este de acum înainte independentă, cu libertate de acțiune în toate ramurile ei de producțiune.

În acest fel vânătoarea nu poate fi niciodată o preocupare pasageră și întâmplătoare ci o prea frumoasă și nobilă îndeletnicire profesională permanentă și obligatorie pentru tot ce este silvicultor, menită să ridice potențialul moral și material al acestei Instituții.

Intr'un articol viitor vom expune organizarea și modul de funcționare al serviciului de vânătoare sub regimul regiei proprii.

Ing. A. VOLOȘCIUC